

XLVI-XLIX

DE OUTTÖMLIGA KÖNENS LUST O DE OMÄTTLIGAS MAGAR XLVI-

XLVI. Oskuldens vagga och skuldens kista, är livets och dödens första och sista boningar, däri oskulden skönhet ger och naturens hårda lag den förför till ett biologiskt förfall. Denna groteska naturlag är en grav med händer som vill dra ner allt levande, glupsk och omättlig, där konsekvenserna får Dantes "Divina comedia" att blekna vid en kort eller långdragen jämförelse, medan ständig flykt vänjer oss att tygla vår hets, som okända och kända begär vakar på oss, varav förfallet följer på vår barndom när kärlekens och fridens band som barnsjukdomar med tiden blir botade.

XLVII. Allt som är haffsig, slaffsig, klaffsig och slaskigt, blaskigt, snaffsig, slängigt, hängigt, slampigt, fjolligt, dampigt, slamsigt, tramsigt, klantigt, svettigt, klettigt, kladdigt, köttigt, fläskigt, fettat, hårigt och snårigt, åtrår den civiliserade kanibalismen, som är blind av hunger, så bland kadaver och nekrofiler älskar de varandra in i dödens upplösning, intill intet av förmulltning, med dallrande fläsksvålar av kroppar som Dinosaurier, och svin av svin, asflugor och larver, göder moder jord, som det omättliga monster den ammats till av de fyra elementen, och äter sitt eget avfall som göder det Androgyna monstret.

XLVIII. Det sköna, rena, oskuldsfulla förskräckte dessa, som spöken skyr ljuset, men skön ändå, var hon i den genererande, erogerande gryningens morgonrodnad, och därefter utblommad, förbrukad och förfallen till förmulltningen däri asflugor och larver det sista förtär, vilket är det grymma pris naturen sig villkorat för den korta tid av skönhet den utbjudit.

XLIX. Det oskuldsfulla är av naturen det mest attraktiva, allt däröver betraktas som, berört, upp trampat, solkigt, bränt och som snusk, och det vi älskar hos barn, är det vi själva inte längre kan vara, däremellan anar vi den utmätta tidens grepp om oss, som det inte är

långt till paradiset, men kortare gångstig till helvetet.

-

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Notarius publicus:Sten Wiking med Poeter.se id #39136 innehar upphovsrätten